

[Elsa-Mereté Ross.]

konceptionelle midler. Derfor er det så meget desto mere påkrævet, at vi i vort eget land prøver at være så avancerede som muligt.

Ved første behandling sagde jeg, at der i det radikale venstres gruppe var forskellige synspunkter. Nogle af os havde gerne liberaliseret helt og overladt til den enkelte kvinde selv at afgøre, hvad der tjener hende bedst. Andre ønskede noget mere, andre måske lidt mindre end ministeren. Men i erkendelse af, at den liberalisering, der er foreslået af ministeren, er at foretrække for den nuværende lov, og i erkendelse af, at ministerens forslag har størst mulighed for at få flertal her i tinget, kan det radikale venstre tilslutte sig lovforslaget og anbefale at stemme for de af ministeren stillede ændringsforslag og imod det af mindretallet stillede forslag.

Morten Lange: Jeg føler trang til at indlede med at sige nogle få ting om arbejdsforholdene her i tinget, som i flere forskellige forbindelser har tilknytning til dette lovforslag.

En af de ting, som har meget stor betydning for os, er den dækning, som pressen og ikke mindst Danmarks Radio giver forhandlingerne her. Det er naturligvis uhyre vanskeligt at sammentrænge de hyppigt ret lange fremstillinger, vi er forfaldne til at give, til en kort og nyhedspræget reportage; men det er dog nok et spørgsmål, om ikke mindst Danmarks Radio fra tid til anden skulle se på, om man røgter sin opgave nok, om man ikke inden for den samme knappe form kunne finde frem til en mere nyhedspræget og mere korrekt reportage.

Jeg hørte til min store interesse forleden aften i Danmarks Radio, at socialdemokratiet nu havde stillet forslag om fri abort, og at der var lidt uenighed i gruppen, men at der da var det lyspunkt, at socialistisk folkeparti vist havde tilsluttet sig. Dette er naturligvis ikke helt løgn, det må jeg indrømme, så jeg kan ikke fastholde, at Danmarks Radio belyver os; men det er nok ikke ukendt for nogen, at det forslag, der her er fremsat i ændringsforslagsform, i sine hovedtræk og endog i ganske væsentlige redaktionsenkeltheder er det forslag, som

socialistisk folkeparti nu 4 gange har fremsat her i tinget.

Paterniteten, som så tit er hovedsagen i faderskabsager, ligger hos socialistisk folkeparti; hvis man skal nævne ophavet helt præcist, er det nok lidt mere spredt i øjeblikket, nemlig fru Hanne Reintoft og undertegnede. Om denne sag skulle der altså ikke kunne være nogen historisk diskussion. Når jeg nævner det, er det, fordi jeg flere gange har været udsat for, at referaterne i Danmarks Radio har været af en sådan art, at jeg simpelt hen ikke har kunnet genkende f. eks. standpunkter, jeg selv har fremført, og det er ikke alene på grund af deres forkortelse; men også fordi man åbenbart ikke gør en tilstrækkelig sagkyndig indsats for at dække folketingets arbejde journalistisk godt nok, hvilket hermed være sagt passende snerrende.

En anden interessant side af folketingets arbejde har også været fremme i forbindelse med lovforslaget, nemlig at vi har fået et ganske overordentligt stort antal henvendelser udefra. Jeg hører ikke til dem, som vil bagatellisere 40.000 underskrifter. I en hvilken som helst skikkelig sag, vi ellers behandler herinde, vil man synes, at 200 breve er en frygtelig masse. Det er en ganske betydelig aktivitet, der har været i gang ud over landet for i hovedsagen at bremse det forslag, som justitsministeren har fremsat, og måske i endnu højere grad det, som socialistisk folkeparti har fremsat. Der er al mulig grund til ved denne lejlighed at kommentere alle disse indvendinger. De er skåret over en meget ensartet læst; de har næsten alle sammen været ud fra en religiøs-etisk linje, en religiøs-etisk livsholdning. Det har bare altid været uklart for mig, hvordan det kan gå til, at de, som har den holdning, og som må mene, at de må gardere sig selv og dem, som har den samme holdning — for denne lov påbyder jo ikke abort — ikke føler deres beskyttelse i deres tro og deres overbevisning tilstrækkelig, men vil påbyde lovansvar for andre, som måske har en anden etisk indstilling. Man får fornemmelsen af, at traditionen fra Hammurabis lov og Moseloven af disse mennesker projiceres op i nutiden, sådan at den verdslige lov, den borgerlige lov, vi lever under, ligesom skal være en del af deres tro. Sådan lovgiver vi ikke i dette